

[Ahlmann-Ohlsen]

fordi – som fru Hanne Severinsen så rigtigt påpeger – vi står med en ny tikkende bombe i Kosovo, hvor vi må opfatte serbernes optræden som helt uacceptabel.

Sanktionspolitik har selvfølgelig ingen berettigelse, hvis man ikke tør lempe den dag, der er opnået resultater. Men de resultater, der er opnået på dødens slagmark under serbisk ild, berettiger ikke til en millimeters lempelse af nogen som helst form for sanktioner.

Jeg går ud fra, at ministeren vil bekræfte det, når ministeren får ordet om lidt.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg synes, det er udmærket, at denne diskussion er blevet rejst af hr. Peter Duetoft.

Forholdet er jo det, at der to gange er indført sanktioner mod Jugoslavien. Første gang var det næsten hele Jugoslavien. Man kunne diskutere, hvor meget det var. Det var i anledning af krigen i Kroatien, hvor der var tale om et jugoslavisk – altså et føderativt – indgreb for at hindre Kroatien i at melde sig ud.

Anden gang er det de skærpede sanktioner, som sigter mod mini-Jugoslaviens totale isolation. Disse sanktioner skyldes udtrykkelig efter vedtagelsen i Sikkerhedsrådet, at mini-Jugoslavien blandede sig i borgerkrigen i Bosnien-Hercegovina på de bosniske serberes side. Forud for den var der gået vedtagelse af en anden resolution en måneds tid tidligere, hvor man havde konstateret indblanding både for Kroatiens og Jugoslaviens eller Serbiens vedkommende, og af en eller anden mærkelig grund fandt man så ud af i mellemtiden, at Kroatien ikke blandede sig, men det gjorde Serbien eller Jugoslavien altså, og så kommer de skærpede sanktioner mod Jugoslavien.

Derfor forekommer det mig altså helt ufatte- ligt, når denne indblanding, så vidt alle iagttagere kan bedømme, er ophørt og regeringen i Beograd – sandsynligvis som følge af sanktionerne, som jeg aldeles ikke anser for at have været overflødige – er blevet meget mere imødekommende og har været konstruktiv under de forhandlinger, som Stoltenberg og Owen har haft, meget konstruktiv, og har bidraget til at få udarbejdet disse fredsplaner, hvor det så faldt på modstand fra Izetbegovic, at man så vil presse de bosniske serbere til at give større indrømmelser, end de egentlig havde tænkt sig.

Så kan jeg altså heller ikke forstå, at man bare kan sige, at vi fortsætter, for der er jo stadig væk ballade i Kosovo. Kosovo har ikke været inde i sanktionsbilledet, men det kan komme ind i sanktionsbilledet, det er fuldkommen rigtigt. Hvorfor bringer man så ikke kurderne i Tyrkiet ind i sanktionsbilledet over for Tyrkiet? Der er så mange steder i verden, man kunne indføre sanktioner med lige så god ret. Jeg synes nok, at nu skal man tænke sig om, inden man gør situationen på Balkan helt uoverkommelig og umulig.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Nej, må jeg sige til fru Annette Just, der er ingen signalforvirring. Jeg har aldrig nogen sinde hverken fra denne talerstol eller andre steder fra været talsmand for, at man skulle foretage en invasion i Bosnien.

Det, jeg altid har været talsmand for, har været, at man skulle oprette de sikre zoner, FN har vedtaget, og med FN-tropper forsvare dem og sige: Vi gør ikke noget, men bliver zonerne angrebet, så skyder vi igen.

Danmark har en forpligtelse til at være med, hvilket vi har besluttet her i Folketinget. Det er min argumentation i dag, og det har det været i de sidste mange måneder, så der er ingen signalforvirring. Det er CD's politik.

For at udrydde enhver misforståelse må jeg sige til fru Hanne Severinsen, at jeg har også været tilhænger af de sanktioner, man har lavet over for serberne, ingen diskussion om det.

Men fru Hanne Severinsen rejser jo selv et af problemerne: Hvad nu med de mere moderate kræfter, dem snakker vi jo ikke med? Nej, en af grundene til, at vi ikke snakker med dem, er, at vi ikke må ringe til dem, og vi må ikke skrive til dem, og vi må ikke rejse ned og besøge dem, og vi må ikke lande med fly dernede, så vi kan snakke med dem.

Dér er mit argument: Hvor meget gavn gør vi egentlig, hvis vi på trods af – her er jeg enig med hr. Gert Petersen – at vi har set nogle ændringer i den serbiske linje, alligevel holder fast i uændrede sanktioner med det resultat, at de værste nationalistiske vinder valget til december? Hvor er fredsprocessen så henne? Har vi så ikke i virkeligheden gjort det hele endnu værre i stedet for at tage de kontakter med de grupper i Serbien, som fru Hanne Severinsen også taler om?